

ΕΤΟΣ Α΄

Ἀριθμὸς 4.

— ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ —

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
 ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ (Ἐτησία Δρ. 6 -
 Ἐξάμην. » 3,50
 Ἐξωτερικοῦ εἰς χρυσόν.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 Ι. Δ. ΜΟΥΡΕΛΟΣ
 ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
 Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
 Β. ΙΑΚΩΒΙΔΗΣ-Ι. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ "ΝΕΟΤΗΣ",
 Ὀδὸς Ἑρμοῦ 38 ΑΘΗΝΑΙ
 (Ἄνω πάτωμα)
 ΑΘΗΝΑΙ, 1 Ὀκτωβρίου 1905

ΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΑΝΕΞΑΙΡΕΤΩΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

Ο ΕΛΛΗΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΝ

Δὲν θὰ ἐφεύδετο κανεὶς ἂν ἐμᾶς τοὺς Ἑλληνας μᾶς ἀπεκάλει δοξομινεῖς καὶ κούφους μεγαλοῖδεάτας.

Δὲν ἐννοῶ νὰ προσβάλλω τὸ γένος μου, τὴν πατρίδα μου· ἀπ' ἐναντίας.

Μόν ν θέλω νὰ συντελέσω κ' ἐγὼ εἰς τὴν μεγάλην ἰδέαν διὰ τὴν ὁποίαν ποῦ καὶ ποῦ ρίπτονται σπόροι ὀρθόφρονος σκέψεως καὶ σώφρονος λογικῆς. Μάλιστα θὰ προέτρεπον τοὺς δυναμένους μικρούς, διότι πρὸς αὐτοὺς ἀπενθύνομαι, νὰ συντελέσουν καὶ αὐτοὶ εἰς τοῦτο.

Ναὶ μεγάλων ἰδεῶν εἶναι ὁ Ἕλληνας νέος καὶ πρέπει νὰ εἶναι, ἀλλὰ ὀρθῶν καὶ εὐπρεπῶν· πρέπει νὰ τὰς διαγράφη τὰς σκέψεις του ἢ ἔλλογιμὴν κρίσιν καὶ ἢ ὑγιεινὴν πορεία του.

Σὲ μᾶς τοὺς νέους παρατηρεῖται, σὰν μεγαλώσωμε λίγο, κάποια μεγάλη γιὰ τὸν ἑαυτὸν μας ἰδέαν καὶ κάποια ἀφροντισία καὶ ἀπερισκεψία ἀπὸ κείνα ποῦ χαρακτηρίζουν ἀνδρείκελλα καὶ γελοίους ἥρωας.

Δείπει δυστυχῶς, καὶ τὸ λέγω μὲ μεγάλη μου λύπη, τὸ πρακτικὸν πνεῦμα καὶ ἡ αὐτοτέλεια τὴν ὁποῖαν ἂν καὶ ζηλεύομεν εἰς ἄλλους λαοὺς ἐν τούτοις δὲν θέλομεν νὰ τὴν μιμηθῶμεν.

Ὁ νέος ποῦ τελειώνει σήμερον τὰς γυμνασιακὰς του σπουδὰς, τὰ ἐγκυκλοπαιδικὰς του νὰ ποῦμε στοιχειώδεις γνώσεις, πτερώνει τὴν φαντασίαν του μὲ πτερὰ Ἰκάρου γιὰ νὰ πέσῃ γρήγορα σὰν ὁ ἥλιος τῆς πραγματικότητος τοῦ νὰ ἀναλύσῃ

Φαντάζεται ὅτι, καὶ τοῦτο δυστυχῶς εἶναι τὸ ἐλάττωμα τῶν περισσοτέρων μῖς, γρήγορα θὰ καθέξῃ μεγάλην θέσιν καὶ ἢ ὡς ἐπιστήμων· ὁ εἶς ὡς ἰατρός, ὁ ἄλλος ὡς νομικός, ἢ ὁ ἄλλος ὡς φιλόλογος καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς· καὶ ρίπτονται ὅλοι μας οἱ νέοι στὴν ἐπιστήμη, περνοῦν τὰ χρόνια τους ὡς φοιτηταὶ δηλαδή ὡς ἀργόσχολοι—δὲν θέλω νὰ προσβάλλω τοὺς συναδέλφους μου, ἀλλὰ δυστυχῶς οὕτω κατήνησε τὸ ὄνομά μας σήμερα, ἂν καὶ ὑπάρχουν καὶ ἔξαιρέσεις—καὶ κατόπιν ὡς πενταρολογοῦντες ἐπιστήμονες.

Καὶ τόσα χέρια ποῦ τόσῳ θὰ συνέδραμον ἂν ἄλλω εἰργάζοντο στὸν ἀτομικὸν καὶ πολιτικὸν πλοῦτον καὶ τὴν εὐημερίαν, κἀθιγνται ἀδρανῆ, ἀκίνητα, μετὸ ἔμβλημα τῆς σαπίλας καὶ τὴν σφραγίδα τῆς παραλυσίας.

Καὶ δυστυχῶς ὁ κακὸν προοδεύει πρὸς βλάβην τοῦ ἑαυτοῦ μας, πρὸς βλάβην τοῦ γένους μας.

Τὰ ἄλλα ἐπαγγέλματα τὰ βιοποριστικὰ τοῦ ἐμπόρου, τοῦ βιομηχ. νου τοῦ τεχνίτου ἐργάτου ποῦ τόσῳ καλλιεργοῦνται σ' ἄλλα μέρη ἐδῶ θεωροῦνται προσβλητικά.

Καὶ ὁ νίος τοῦ παντοπώλου ἢ τοῦ ξυλουργοῦ ἢ τοῦ κτηματίου θέλει νὰ σπουδάσῃ γιὰ νὰ κάμῃ, ἃς μοὶ ἐπιτραπῇ ἢ φράσις μιὰ τρύπα στὸ νερό.

ἐν ἐννοῶ ὅτι μόνον ἀριστοκράται νέοι πρέπει νὰ εἶναι τῆς ἐπιστήμης θαμῶνες καὶ θεράποντες. Ὁχι· ὁ καθεὶς πλούσιος ἢ πτωχὸς ἃς τὴν ὑπηρετήσῃ· ἀλλὰ ἃς ἐξετάσῃ τὸν ἑαυτὸν του πρῶτον ἂν δυνηθῇ καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἃς προσφύγῃ καὶ εἰς ἄλλην συμβουλήν.

Ἐλληνες νέοι ποῦ ἀνίκανοι καταφεύγομεν καὶ συγχάζομεν στὰς στοὰς τὰς Πανεπιστημιακὰς μᾶς ἐξορκίζει αὐτὴ αὕτη ἢ ἐπιστήμη μὴ τὴν ἐμπαίζωμεν.!

Διαπραττομεν τὸ ἔσχατον ἀμάρτημα, κηλιδώνομεν τὸν νεανικὸν μας χαρακτήρα. «Ἀφῆτε τοὺς ὀλίγους ἐκείνους ποῦ ἢ φύσις τοὺς ἔπλασε γι' αὐτὸ νὰ ἀσχοληθῶν μὲ τὰς βίβλους τῆς καὶ νὰ ἐγκύψουν εἰς τὰ μυστήριά της» λέγει κάπου σοσιαλιστῆς νοῦς. Ἡ φύσις μᾶς καλεῖ, ὁ ἐνόργανος κόσμος μᾶς περιμένει.

Ἄς ἀσχοληθῶμεν σὲ κάτι τι ποῦ τὸ λέγουν μέλλον καὶ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ μᾶς κεντρίξῃ σὰν τ' ἀκοῦμε ἢ τὸ φανταζόμεθα καὶ ἃς ἀφήσουμε τὴ βίτσα καὶ τὸ κόρτε.

Δὲν θέλει ἡ πατρις μας γέροντας προσποιημένους, οὔτε προώρους σοβαροῦς· ὄχι! μόνον μᾶς θέλει νέους μὲ αἴσθημα, μὲ χαρακτήρα, μὲ δύναμιν καὶ αὐτοπεποίθησιν· μὲ χρησιμοποίησιν ἐπωφελῆ τῶν ἰδίων μας δυνάμεων καὶ σκέψιν· μὲ νεῦρα ἐργάτου χαλύβδινὰ καὶ μὲ ὄρεξιν παλαιστοῦ ἀκατάβλητον.

Τὸ μέλλον τῆς γενεᾶς μας ἐξαρτᾶται ἀπὸ μᾶς τὸν δημιουργητὴν τῆς· καὶ σὰν

